

i udenrigsk Fart, hvor er saa Opholdskommunen? Er det den, hvor Rederiet har hjemme? Ja, det vil man maaske svare, men jeg gaar videre, thi de ærede Medlemmer have foreslaaet, at hans efterladte skulle have Understøttelsen uden Hensyn til, hvor de bo. Maa jeg nu spørge: Naar han omkommer, skal saa den Kommune, hvor Rederiet har hjemme, være Opholdskommune og betale $\frac{1}{4}$ til hans efterladte, som maaske leve i en anden Kommune, eller skal den Kommune, hvor hans efterladte bo, være Opholdskommune? Hvis det sidste er Tilfældet, maa jeg saa spørge: Hvorledes vil det da stille sig, naar de efterladte bo i Malmø? Det er jo ikke saa langt borte. Hvorledes vil man saa tvinge Malmø Kommune til at betale $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne efter denne Lov? Jeg tror ikke, det lader sig saa meget let gøre. Man kan ikke saaledes skrive op, at det skal gaa efter Alderdomsunderstøttelsesloven, thi den kender ikke til Folk der bo i Udlandet og skulle have Understøttelse, hvoraf Opholdskommunen skal betale en Part.

Der kunde endvidere siges meget om disse Ændringsforslag, men jeg føler ingen Trang til at gentage alt, hvad der er sagt i Fjor. Jeg har kun villet gøre opmærksom paa, hvad der er nyt i det, der er foreslaaet. De øvrige Forslag, der ere stillede af disse ærede Medlemmer, skal jeg ikke dvæle længe ved, det er ligeledes Gentagelser fra tidligere Tid. De foreslaa, at der skal være tvungen Forsikring. Tvang holde de i det hele stærkt paa, de foreslaa endog, at det skal være tvunget, at der skal købes Livrente. Det skal i alt Fald som Regel være Livrente. Det have vi talt om ved hver eneste Behandling, vi have haft her. Jeg har anført vore Grunde for, at vi gaa til faste Understøttelser i visse Tilfælde, og jeg skal ikke gentage det her. Endelig mener man, at Kvinderne ere blevne særlig daarligt stilledede ved dette Lovforslag. Det kan jeg heller ikke se. Det her foreslaaede er det samme, som Tinget gik ind paa i Fjor. Man kan sige, at formelt staa Kvinderne ikke paa samme Maade som Mændene, men i det reelle gøre de det, naar man undtager Mændene fra 30—55 Aars Alderen, der have en særlig Forret. Ellers maa baade Mænd og Kvinder forhandle med Arbejderforsikringsraadet om, hvorvidt de kunne faa Erstatning og paa hvilken Maade. Arbejderforsikringsraadet kan over for disse Mænd enten give Livrente eller Kapital, over for Kvinder kan det ogsaa

ordne det paa anden Maade, men der er jo ikke saa mange andre Maader at gøre det paa. Raadet kan maaske sige: Vi købe en Forretning eller saa, men det er ogsaa en Kapitaludbetaling. Kvinderne skulle raadføre sig med dette Raad, og reelt er jeg vis paa, at dette vil tage alt muligt Hensyn til Kvindernes Ønske. Jeg er vis paa, at det paa ingen Maade vil gøre Kvinderne Uret. Formelt ere de to Køn ikke ligestillede, men jeg mener, at Sagen i Realiteten er for lille til, at vi nu, efter at vi have stemt for det Gang efter Gang, skulle sige: Nej, det ville vi ikke have, vi sende Forslaget tilbage til Landstinget for at se at faa dette Punkt forandret.

Hvad jeg har sagt om disse Forslag, nemlig at de ere Gengangere, gælder i høj Grad ogsaa de Forslag, som ere stillede af tre ærede Medlemmer af Højre. Her have vi det samme Forslag, som vi tidligere have haft, om, at det skal ikke alene være Folk, som gøre disse Forretninger til Næringsvej, der skulle ind under Loven, men det skal være enhver Mand, som beskæftiger Arbejdere i disse Virksomheder. Det vil f. Eks. sige, at en Mand, der graver en Kanal paa sin egen Mark eller lægger en Dæmning, skal holde sine Folk forsikrede. Vi have ikke ment, det skulde være saa, og det er man heller ikke i andre Lande gaaet ind paa. Det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen), der ellers er meget agrarisk sindet og taler meget om Landbrugets Interesser, vil her paabyrde alle Landmænd en Forsikringspligt og et Erstatningsansvar ogsaa for rene Smaating. En Landmand, en mindre Jordbruger, der skal have gjort sit Hus i Stand og lejer en Murer til at klistre lidt paa en Væg, bliver tvungen til en Forsikringspligt for ikke at lide alt for stort Tab ved denne Lov. Det er jo noget, vi have stemt ned den ene Gang efter den anden her i Folketinget, og jeg tror, at Tinget med samme Tryghed som tidligere vil gøre det igen. Her foreslaas fremdeles, at enetages Huse, Beboelses- og Økonomihuse skulle ikke være undtagne, saaledes som Lovforslaget foreslaar. Det have vi ogsaa haft fremme tidligere. Vi have sagt, der er ikke noget moderne farligt ved at bygge enetages Huse af den Slags, derfor have vi holdt dem ude, og det samme har man gjort i Finland, hvor man netop har en tilsvarende Bestemmelse, og det er det samme, som man har i England, hvor man har sat 30 Fods Højde. Det er disse Undtagelser, man kendes ved